

Sygn. akt: **IC 812/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Sznura

po rozpoznaniu na rozprawie protokolowanej przez sekr. sąd. N. K. w dniu 13 listopada 2015 r.

sprawy z powództwa **M. R.** oraz **S. R.**

przeciwko (...) **S.A. w W.**

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powodów na rzecz pozwanej kwotę 2.773,24 zł (dwóch tysięcy siedmuset siedemdziesięciu trzech złotych dwudziestu czterech groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje zwrócić powodom M. R. oraz S. R. z kasy (...) kwotę 226,75 zł (dwustu dwudziestu sześciu złotych siedemdziesięciu pięciu groszy) z tytułu niewykorzystanej zaliczki na wynagrodzenie biegłego;

IV. nakazuje zwrócić pozwanej (...) S.A. w W. z kasy (...) kwotę 226,76 zł (dwustu dwudziestu sześciu złotych siedemdziesięciu sześciu groszy) z tytułu niewykorzystanej zaliczki na wynagrodzenie biegłego.

UZASADNIENIE

Powodowie **M. R.** oraz **S. R.** w pozwie skierowanym przeciwko (...) **S.A. w W.** domagali się solidarnie zapłaty kwoty 19.391,03 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 23 maja 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu powodowie wskazali, że w dniu 14 stycznia 2014 r. miała miejsce kolizja, w której uszkodzeniu uległ ich pojazd marki C. (...) o nr rej. (...), zaś sprawca wypadku był ubezpieczony u pozwanej. Pozwana ostatecznie przyznała odszkodowanie w kwocie 33.794,26 zł, natomiast ze sporządzonej na zlecenie powodów ekspertyzy wynika, iż koszt naprawy pojazdu wynosi 53.185,29 zł.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym 15 lutego 2015 r., sygn. akt I(...) uwzględnił powództwo w całości.

Sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty złożyła pozwana domagając się oddalenia powództwa w całości oraz o zasądzenia od powodów na rzecz pozwanej kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, że nie jest wykluczone, iż powodowie dochodzą hipotetycznych kosztów naprawy pojazdu po uprzedniej naprawienie pojazdu w warsztacie samochodowym. Różnica pomiędzy kosztami hipotetycznymi, a kosztami faktycznymi naprawy stanowi bezpodstawne wzbogacenie poszkodowanego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 stycznia 2014 r. doszło do kolizji drogowej, w której doszło do uszkodzenia należącego do M. R. i S. R. samochodu osobowego marki C. (...) o nr rej. (...). Do zdarzenia doszło z winy kierującego pojazdem objętym

obowiązkowym ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. (nr polisy (...)).

Okoliczność bezsporna , vide: zaświadczenie, k. 9.

M. R. i S. R. zgłosili szkodę w pozwanej spółce, która po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, w dniu 22 maja 2014 r. przyznała i wypłaciła im tytułem odszkodowania kwotę 33.794,26 zł, powołując się na sporządzoną w systemie A. kalkulację naprawy pojazdu (zastosowano stawki za prace blacharsko-mechaniczne na poziomie 60/60 zł za rbh oraz współczynnik odchylenia w odniesieniu do kosztów materiału lakierniczego na poziomie 67%, a także ceny nieoryginalnych części zamiennych).

Dowody : decyzja z 22 maja 2014 r., k. 17; kalkulacja naprawy nr (...), k. 18-24.

Z kalkulacji naprawy pojazdu sporządzonej na zlecenie poszkodowanych wynika, że koszt naprawy przedmiotowego pojazdu wynosi 53.185,29 zł (zastosowane stawki za prace blacharsko-mechaniczne na poziomie 130/130 zł za rbh oraz ceny części oryginalnych).

Dowód : kalkulacja naprawy (...)k. 10-16

Technicznie uzasadnione koszty naprawy przedmiotowego pojazdu po uszkodzeniu w dniu 14 stycznia 2014 r. ustalone zgodnie z technologią naprawy producenta pojazdu i zasadami bezpieczeństwa, przy zachowaniu pełnej restytucji pojazdu, tj. zastosowaniu oryginalnych części w stawkach za roboczogodziny mieszczących się w przedziale stawek rynkowych występujących w przedziale środka cen stosowanych przez przeciętne warsztaty rzemieślnicze I i II kategorii, tj. stawkach w wysokości 130/130 zł netto, w dacie naprawy mogły wynieść 53.401,83 zł brutto.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej T. M., k. 76-91 .

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów załączonych do akt sprawy oraz opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej T. M..

Strony nie kwestionowały prawdziwości i autentyczności złożonych do akt sprawy dokumentów, a Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im waloru wiarygodności i mocy dowodowej.

Sąd podzielił ponadto ustalenia biegłego M., mając na względzie, iż złożona przez niego opinia była kompletna, a jej wnioski logiczne i należyście uzasadnione. Wskazać należy, iż żadna ze stron nie kwestionowała treści złożonej przez biegłego opinii.

Sąd pominął dowód z przesłuchania powodów, albowiem nie stawili się na wyznaczony termin rozprawy, pomimo wystosowania do nich prawidłowego wezwania.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie bezsporny był fakt zaistnienia zdarzenia oraz odpowiedzialności pozwanej za jego skutki. Zagadnieniem spornym była wysokość poniesionej przez powodów szkody.

W tym miejscu podkreślić należy, iż podstawową funkcją odszkodowania jest kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Cel ten realizuje naprawienie szkody uwzględniające indywidualną sytuację poszkodowanego. Wysokość odszkodowania powinna ściśle odpowiadać rozmiarom wyrządzonej szkody, zaś odszkodowanie nie może być wyższe, ani niższe od szkody poniesionej przez poszkodowanego (podobnie: wyrok SN z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00).

Zgodnie z treścią art. 361 §2 k.c. naprawienie szkody obejmuje w granicach normalnych następstw wywołującego ją działania lub zaniechania straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zasadą jest zatem pełne, w granicach adekwatnego związku przyczynowego, naprawienie szkody bez względu na to czy przejawia się w postaci strat, czy utraconych korzyści (podobnie: uchwała SN z dnia 21 marca 2003 r., III CZP 6/03). Dla zdefiniowania pojęcia szkody należy wskazać, iż jest to różnica w stanie majątku poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku jaki istniałby, gdyby nie wystąpiło to zdarzenie. Obowiązek naprawienia szkody nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierzał ją naprawić, odszkodowanie ma bowiem wyrównać mu uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, a uszczerbek taki istnieje już od chwili wyrządzenia szkody do czasu wypłacenia przez zobowiązanego sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości szkody ustalonej w sposób przewidziany prawem (...)

Do naprawienia szkody przez ubezpieczyciela znajduje zastosowanie art. 363 §1 k.c., zgodnie z którym powinno ono nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Z uwagi na brzmienie art. 805 k.c., według którego świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody, świadczenie to w przypadku wyboru przez poszkodowanego pierwszego sposobu naprawienia szkody nie polega na faktycznych działaniach zmierzających do przywrócenia stanu poprzedniego, tylko na świadczeniu pieniężnym odpowiadającym swą wysokością kosztom tego przywrócenia. Należy przyjąć, iż efekt w postaci naprawienia szkody osiągnięty zostaje wtedy, gdy w wyniku prac naprawczych uszkodzony samochód doprowadzony zostaje do stanu technicznej używalności odpowiadającej stanowi przed uszkodzeniem. Zgodnie z zasadą pełnej kompensaty poniesionej szkody (art. 361 §2 k.c.), poszkodowany może domagać się od podmiotu odpowiedzialnego (ubezpieczyciela) odszkodowania obejmującego poniesione koszty wspomnianych prac naprawczych. Gdy przywrócenie stanu poprzedniego pociągałoby za sobą dla poszkodowanego nadmierne koszty (art. 363 §1 k.c.) przyjmuje się, że roszczenie poszkodowanego ogranicza się do innej formy odszkodowania. Polega ona na zapłaceniu kwoty wyrównującej uszczerbek majątkowy wyrażający się różnicą pomiędzy wartością samochodu przed i po uszkodzeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 20 lutego 2002 r., sygn. akt V CKN 903/2000).

Nie ulega wątpliwości, że poszkodowanemu przysługuje roszczenie o zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej tytułem odszkodowania niezależnie od dokonania naprawy uszkodzonego pojazdu. Jednakże sam fakt dokonania takiej naprawy ma istotne znaczenia dla ustalenia wysokości tej szkody.

Zważyć bowiem należy, iż ustalany przez biegłego koszt naprawy stanowi jedynie hipotetyczną sumę, jaką biegły wylicza w oparciu o średnie ceny obowiązujące na rynku w danym okresie, a tym samym określa średnią wysokość kwoty, którą poszkodowany musiałby przeznaczyć na przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu poprzedniego, tj. do usunięcia skutków szkody. W przypadku więc ustalenia, że przedmiotowy pojazd nie był naprawiany, koszt wyliczony przez biegłego stanowi w zasadzie jedyny możliwy sposób wyliczenia wysokości szkody.

W sytuacji natomiast, kiedy doszło już do naprawy przedmiotowego pojazdu (przy jednoczesnym założeniu, że naprawa przywróciła pojazd do stanu sprzed powstania szkody), wysokość poniesionej szkody równałaby się rzeczywistym kosztom poniesionym przez poszkodowanego zmierzających do restytucji pojazdu, powiększona ewentualnie o wartość ubytku w wartości pojazdu, jeżeli miało to miejsce. Zważyć bowiem należy, że w przypadku przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego i ustaleniu wysokości szkody w wymiarze większym, niż wynikałoby to z rzeczywistych kosztów naprawy pojazdu powiększonych o wartość ubytku w wartości pojazdu, dochodziłby w konsekwencji do zasądzenia na rzecz poszkodowanego zawyżonego odszkodowania, a tym samym byłby on bezpodstawnie wzbogacony kosztem ubezpieczyciela.

Jak to wyżej wskazano wysokość odszkodowania wyliczana przez biegłego stanowi hipotetyczną wartość, która w momencie, kiedy dochodzi do fizycznej naprawy uszkodzonego pojazdu, może odbiegać zarówno in plus, jak i

in minus od rzeczywiście wydatkowanych środków przeznaczonych na naprawę. W ocenie Sądu zatem faktycznie przeprowadzona naprawa powoduje urealnienie wysokości szkody, której poszkodowany doznał.

W przedmiotowej sprawie strona powodowa w toku całego postępowania nie wskazała, czy doszło do naprawy przedmiotowego pojazdu, pomimo tego, że strona pozwana wyraźnie na tę kwestię wskazała. Co więcej powodowie będąc wezwanymi do Sądu w celu wysłuchania ich na tę okoliczność nie stawili się nie usprawiedliwiając swojej nieobecności, czym uniemożliwili zbadanie tego zagadnienia przez Sąd. Również ich pełnomocnik w żaden sposób nie odniósł się do podniesionego przez pozwaną zarzutu i nie podał informacji, czy przedmiotowy pojazd został już naprawiony, czy też jeszcze nie.

Podsumowując zdaniem Sądu – podzielając pogląd, iż do ubiegania się o wypłatę odszkodowania nie jest niezbędna wcześniejsza naprawa uszkodzonego pojazdu – nie sposób jednak uznać, że okoliczność, czy pojazd został już naprawiony, czy jeszcze nie, nie pozostaje bez jakiegokolwiek wpływu na wysokość poniesionej szkody. Skoro strona powodowa uniemożliwiła poczynić w tym względzie jakiegokolwiek ustalenia, to tym samym zdaniem Sądu niemożliwym było ustalenie wysokości szkody. Brak było bowiem danych pozwalających na wybór podstawy przyjęcia, czy ustalenie wysokości szkody ma nastąpić według realnie poniesionych kosztów naprawy pojazdu, czy też w oparciu o hipotetyczne wyliczenia dokonane przez biegłego w oparciu o średnie stawki i ceny.

W związku z powyższym należało uznać, iż powodowie nie wykazali roszczenia co do wysokości, a powództwo w tym zakresie na podstawie art. 361 §2 k.c. a contrario w zw. z art. 6 k.c. a contrario, należało oddalić, o czym orzeczono w pkt I wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 §1 k.p.c. w zw. z art. 108 §1 k.p.c. w pkt III wyroku, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Powód przegrał sprawę w całości, wobec czego został zobowiązany do zwrotu stronie przeciwnej poniesionych przez nią kosztów postępowania, na które składają się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł, których wysokość ustalono na podstawie §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 490 ze zm.) oraz wysokość wykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 373,24 zł.

Na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz. U. z 2014 roku. poz. 1025 ze zm.) Sąd zwrócił powodom oraz pozwanemu kwoty niewykorzystanych zaliczek na poczet wynagrodzenia biegłego w wysokości, odpowiednio, 226,75 zł i 226, 76 zł, o czym orzeczono w pkt III i IV wyroku.

Zarządzenia:

1. (...)
2. (...)